

Kateřina Veselá

TVÁ,
navždy Tvá...

Kateřina Veselá

TVÁ,
navždy Tvá...

Kateřina Veselá

TVÁ,
navždy Tvá...

© Kateřina Veselá, 2012

Editor © Josef Pepson Snětivý, 2012

Picture on cover: © Thinkstock.com, 2012

Cover & Layout © Nakladatelství ČAS, Alena Laňková,
2012

© Nakladatelství ČAS, 2012

ISBN 978-80-87470-66-4

„Tak to máte dost zajímavé povolání, Kláro, což znamená i zajímavý život, vidíte?“ přikyvovala kamarádka mojí skoro tchýně i přesto, že jsem ji už hodinku přesvědčovala, aby mi tykala. Jak se to jmenovala? Ó ano, Štěpánka! Celou dobu na mě mrkala přes brýle a tvářila se, jako když neumí do pěti počítat.

„Po pravdě já si spíš myslím, že její způsob života by měl být trestný,“ usmála se moje беруška, lehce do mě strčila a pak usrkla s šibalským pohledem trochu kávy z červeného hrnečku Nescafé. Těch má skoro tchýně celou sbírku.

„To jsme, Lenko, stejného názoru. Kláro, přece nemůžeš takhle žít! Ve spěchu, nesnídat... Snídaně je přece základ dne! Podívej se, jak jsi hubená, a ty tvoje plíce mi taky dělají starosti,“ chytla se skoro tchýně a chystala se mi vyčinit, tak, jak ona to umí. S úsměvem, dobrým úmyslem a bez nejmen-

ší špetky přesvědčivosti. A to ani nevěděla, že když mi doktor pověděl o podezření na rozedmu plic, bylo to to poslední, co mi sdělil. Od té doby mě už nikdy neviděl.

Když konečně skončila jedna z našich povinných návštěv u Lenčiny mámy, která je vlastně docela fajn, jen někdy až příliš starostlivá a dobrotivá, dost se mi ulevilo. Nemůžu tam totiž chodit na záchod. Hrozně se stydím. Ostatně se stydím chodit na záchod všude, kde to moc neznám. Mám vždycky pocit, že mě všichni slyší, jak se ten zvuk rozláhá.

Proč se vůbec zmiňuji o tom dni, který byl vlastně stejný jako všechny ostatní? Ze stejného důvodu jako všichni pisálci. Nemohu si odpustit tu úžasnou frázi, provázející vykonstruované harlekýny a podobné pitomosti, ze kterých mi vstávají vlasy na hlavě. Tohle byl den, kdy přišel zvrát.

Čtvrtek.

Přišel první dopis od Alice.

Milá Klárko!

Chtěla bych Ti tímto dopisem poděkovat za všechny Tvoje knihy, články a především za knihu „Spící“.

No, no, jen se nezblázni, děvče! Pár článků o ničem, pár knih o tomtéž. Co to je oproti tomu, co jsem chtěla kdy dělat? Ale to je jedno.

... Asi si říkáš, že Ti píše další ubožačka, fanynka, které Tě, jak píšeš v jednom svém článku, občas otravují. Ale já taková nejsem.

Kde bereš tu jistotu?

... Tvoje slova mi pomohla vstát. Víš, měla jsem spoustu problémů. Nízké sebevědomí, těžká rodinná situace, deprese. Ale když jsem začala číst Tvoje knihy, zhlédla jsem se v Tvých hlavních hrdinkách, které Ti jsou tolik podobné, a rozhodla jsem se být silná a nebojácná jako ony.

Skutečně? To ti dost fandím, vážně! Usmála jsem se na papír a zapálila si mentolku. Lenuška je hrozně háklivá na kouř v autě a já už nedokázala déle vydržet bez hřebíčku do rakve. Kdyby mě viděla beruščina máma... Nebo ten můj doktor!

... Často jsem se setkala s výsměchem, na co že si braju? Ale nevzdala jsem se. Tvoje hrdinka by se taky nenechala zastrašit, protože i Ty bys odolala náporu posměšků.

Tím si nejsem tak jistá, po pravdě řečeno. Nikdy jsem se nesetkala s tím, že by mi lidé okolo ubližovali. Díky lehce přidrzlému a dost suverénnímu vystupování, které mám bůh ví po kom, si na mě nikdo nedovolil ani zvýšit hlas. Až na tu holku ze

základky. Ale pak jsem zvýšila hlas já, a protože jsem extrémní cholerik, radši mě ignorovala.

... Tak jako Diana, Simona i Petra. Ač mají různá jména, všechny jsou Klárkou. Tebou, tou úžasnou a veskrze dokonalou osobností, která se nebojí.

Nechtěla by ses se mnou někdy setkat? Byla bych moc ráda.

Tvá, navždy Tvá, Alice

Její dopis byl milý, tuctový a byla na něj, stejně jako na ostatní, jediná možná odpověď: že děkuji za podporu, dopis i za čtení mých knih, že se nemůžeme setkat, protože mám moc práce... To většinu uspokojilo, myslím duševně. Tedy ne že by jich bylo moc. To bych si nemohla dovolit jim odepisovat.

„Ty nepracuješ, lenochu?“ zvolala naoko rozzlobená Lenuška, když dorazila z práce a našla mé zlenivělé tělo ještě v kýčovitém zeleném pyžamku na gauči. Pravdou je, že ten den jsem nenapsala ani řádku. Ale termín odevzdání rukopisu byl daleko. A to bych přece nebyla já, kdybych všechno nedodělávala na poslední chvíli jako svědomitý workoholik.

„Já přemýšlím,“ usmála jsem se a pomalu se zvedla. Šla jsem za ní do kuchyně a pomohla jí vybalovat nákup.

„V polici v chodbě máš nějaký dopisy. Znáš to, banka, účty a jiný věci, který tak miluješ,“ oznámila mi s úsměvem Lenka a složila červenou tašku z Penny do šuplíku, ze kterého už přetékały ige-litky.

„Jo, jo, hned se na to vrhnu,“ řekla jsem znechuceně a dala jí letmou pusou na tvář.

Opravdu přišel výpis z banky, ale taky pohled od kamarádky ze Zlína. Byla na dovolené v Krkonoších, tak o sobě musela dát povinně vědět. A pak dopis od Alice.

Klárko, Ty jedna!

Dnes jsi nehnula ani prstem! Byla jsem se na Tebe třikrát podívat, a pokaždé jsem Tě spatřila buď na gauči u televize, nebo slídit v ledniče.

Co to má být?

... Pokud takhle pracuješ, tak by Ti přece neublížilo dát si pauzu od „nicnedělání“ a sejít se mnou. Nebo snad ano?

Tvá, navždy Tvá, Alice...

Byla jsem v šoku. Jakže? Byla mě zkontrolovat? To si snad dělá legraci! Věděla jsem, že bydlíme ve stejném městě, ale Praha je přece veliká! Nebydle-

ly jsme ani ve stejné čtvrti! A ten vyčítavý tón mě dostal do kolen snad nejvíc. Tahle slečna si zřejmě myslela, že se jí musím zodpovídat. Napsala jsem jí tedy, že se jí nehodlám omlouvat za nedostatek inspirace a chuti k tvoření. Přece jen jí do toho nic není. Naštvala mě a vyděsila zároveň, a tak jsem ji nehodlala šetřit.

Vysvětlila jsem jí, že potřebuji své soukromí a že si rozhodně nepřeji, aby mě chodila kontrolovat, jestli pracuji, nebo se prostě jen flákám. Ať se radši věnuje sobě a neztrácí čas.

Moje krásná Lenuška přišla druhý den z práce dřív. Tím okamžitě zahнала moji poprdelní náladu na ústup. Alespoň na chvílku.

„Jsme pozvané k Milanovi. Pořád skuhrá, že se ani neukážeme.“

„Lenuško, on není zvědavěj na mě, ale na tebe. Je to tvůj bratr, kterej mě rozhodně nemá v lásce,“ opáčila jsem. Ke skoro švagrovi se mi fakt nechťelo. Vůbec tak nějak neholduji trajdání po návštěvách. A Milan má ještě ke všemu dva syny, dvojčata Honzíka a Káju. To nejsou děti, ale čerti! Pořád mě tahají, ať si jdu hrát, pobíhají po bytě, řvou. Zkrátka nedají pokoj a nenechají mě ani vypít si

v klidu kafe. Ani je nenapadne prudit Lenku! Jen samá „teta Klára“!

„Ale, kotě, já tam nechci jít sama,“ žadonila beruška.

„To ‚kotě‘ si nech, nemám ráda jeho děti!“ zavrčela jsem. Nehodlala jsem jí říkat, že nemám ráda *žádné* děti.

„Zlato, jen na hodinku. Kafičko, pár slov a půjdeme,“ nenechala se odbýt.

„Nesnáším, když mě přemlouváš. Protože vždycky dosáhneš svého, můro jedna!“ zabručela jsem a zaklapla laptop.

„Jestli tě ruším při práci, tak řekni,“ podívala se na mě.

„Ne, dobrý. Stejně mi to nějak nejde,“ zahučela jsem, lokla si pomerančového džusu a prokřupla si krk. Beruška srovnala přehoz na křesle.

„Kolegyni v práci se narodila neteř,“ řekla, když konečně přestala uklízet, na cokoliv jen přišla, sedla si a napila se z mého hrnku. Zaksichtila se. Moje kafe jí nikdy nechutnalo.

„Takže jste oslavovali?“ zeptala jsem se. Chtěla jsem odvést řeč jinam a snažila se ignorovat výraz v jejím hezkém, jemném obličejí. Ten pohled byl smutný tak jako vždycky, když dojde na děti. Tolik by chtěla caparta, ale já jí ho nemůžu dopřát, i kdybych chtěla. A já vlastně nikdy ani moc nechtěla, protože riziko, že přijdu o její pozornost a péči, mě dost děsilo.

„Chápu, nechceš mluvit o dětech,“ zabručela a sklopila oči. Mrzelo ji to.

„Kotě, ty víš, že adoptovat mimino nebo starší děcko se v naší zemi homosexuálním párům nepovoluje,“ seznámila jsem ji s už tolikrát omílanou pravdou. Soucitný tón se mi bohužel nevydařil.

„A Tomáš by to pro nás neudělal?“ zkoušela to dál.

„Jako co?“

„Neudělal by ti pro nás dítě?“ pípla.

„Tohle jsme už přece řešily. Ty nemůžeš vypadnout na mateřskou a já zase nedokážu přestat kouřit. Taky nemůžeme žít jen z mýho minipříjmu. Je to začarovaný kruh,“ pokusila jsem se tenhle nadmíru nepříjemný rozhovor utnout.

„Tak můžeš přestat pomalu, a až ti to nebude vůbec chybět, můžeš se zeptat toho Tomáše. Můj šéf teď přešel na elektronický cigarety a už skoro nekouří.“

„Tomáš by nedokázal žít s tím, že má dítě a nesmí se k němu hlásit. Zním ho už dlouho, nemá cenu se ptát.“

„Když já bych to děťátko tak moc chtěla...“ začala Lenuška natahovat. A bylo to tu zase. Snažila jsem se neprotáčet panenky. Povedlo se. Asi se přece jen umím ovládat. Jupí!

„Já vím, zlato. Ale ber to tak, že vůbec nepřemýšlíme nad tím, jaký by to bylo pro dítě. Lidi dovedou být zlí, to přece víš,“ objala jsem ji.